

for et Eftersyn, der sker aarligt, men ikke er effektivt.

Ersting: De ærede Talere, som hidtil have havt Ordet, synes mig særlig at have lagt Mærke til, at Lovforslagets Bestemmelser ikke paa alle Punkter er tilstrækkelig betryggende. Da jeg antog at dette tillige behøvede Ændringsforslag i stærkende Retning, har jeg begjæret Ordet, for dog at bede ærede Medlemmer ogsaa at tage noget Hensyn til, at de ikke blive mere besværende for dem, der skulle benytte Loven, end nødvendigt, idet det forekommer mig, at Lovforslaget allerede som det er, er tilstrækkelig besværende og kostbart for Brugeren; i den Henseende lader det vist Intet tilbage at ønske. Vi have jo nylig i lang Tid beskæftiget os med Personer, som kunne blive særrettede og besværlige for Samfundet; her beskæftige vi os med et Redskab, som i Reglen er overmaade nyttigt, men som ganske vist ved Misbrug og slet Pasning kan blive farligt. Jeg skal for mit Vedkommende ikke indvende noget Særligt imod, at man, endstjøndt disse nyttige Arbeidsmaskiner ikke hidtil have været undergivne et saadant Eilsyn eller have været Gjenstand for en saadan Opmærksomhed fra det Offentliges Side, nu paa dette Punkt vedtager stærkende Bestemmelser, der gaa langt videre, end hvad man hidtil har havt, idet jeg erkjender, at den store almindelige Brug af Dampmaskiner ogsaa kan berettigede Lovgivningsmagten til at træffe Indskrænkninger paa dette Gebet, hvor der hidtil ikke har været Indskrænkninger; men jeg skal meget bestemt hævde, at disse Indskrænkninger ikke maa gaa videre end absolut nødvendigt, og at man ikke maa besvære dem, der benytte disse Redskaber, med Udgifter ud over, hvad der er rimeligt og billigt. Jeg skal ikke oplæse de forskjellige Bestemmelser i Loven i denne Henseende; men det vil være et ganske simpelt Regnestykke, at den første Anskaffelse af en forholdsvis meget ubetydelig Maskine meget let vil blive beskattet med en Udgift af 80 til 100 Kroner, hvad der i og for sig er en ret anseelig Sum paa Anskaffelsen af en Dampmaskine, og at den Udgift, der følger af det aarlige Eilsyn, heller ikke er en ringe Besætning for en saa nyttig Ting som en Dampmaskine. Det forekommer mig, at, dersom man nu vilde sætte Dampmaskiner i Klasse med mistænkelige Personer, var det ganske rimeligt og billigt, at Udgifterne til Politieilsynet med Dampmaskiner ligesom med Individer bleve baarne af det Offentlige og ikke af den Vedkommende, der eier det i Reglen overmaade rejskafne og paalidelige Redskab, om det end ganske vist undtagelsesvis kan foranledige Fare for Samfundet. Det er imidlertid ikke den eneste Maade, hvorpaa Loven vil besvære dem, der nu eller for Fremtiden bruge disse Arbeidsredskaber, men det sker ogsaa paa flere andre Punkter. Den ærede 2den Landskingsmand for 10de Kreds (Søsten) gjorde nys

opmærksom paa et, som er af ikke ringe Betydning. Man maa til Pasning af en saadan Dampmaskine kun benytte Personer, der have Attest fra Sagkyndige for, at de forstaa deres Dont. Det kan nu i og for sig være ganske rigtigt; man maa forudsætte, at det ogsaa er i den Privates Interesse kun at betro en Maskine til en saadan fuldstændig paalidelig Mand; men det kunde dog have sine Vanskeligheder for ham at faae denne Mands Paalidelighed attesteret af en saadan Sagkyndighed, som vil blive godkjendt paa andet Sted; Politimesteren kan uden Videre underkøbe denne Sagkyndighed, idet han erklærer, at han ikke anser Manden for at være i Besiddelse af den fornødne Dygtighed. Men jeg forudsætter en anden Ting. Det kunde være midt under Brugen af en saadan Maskine — jeg tænker nu ikke nærmest paa Jorholdene, som de ere i store Fabriker; men hvad jeg nærmest har for Øie, er Jorholdene, som de stille sig, hvor man enkeltvis benytter forholdsvis smaa Maskiner, langt borte fra Eilsynet, hvor Eilsynet altsaa bliver langt vanskeligere at faae bragt tilveie, navnlig ude paa Landet — det kunde være, siger jeg, at midt under Brugen af en saadan Dampmaskine, et Lokomotiv, eller hvad det nu er, faaer den paagjældende attesterede Mand Næseblod eller et andet Forsald, som gjør det umuligt for ham at føre Eilsyn med eller passe Maskinen. Saa ser jeg ikke rettere, end at, dersom man ikke har været saa fornuftig at forsyne sig med en attesteret Suppleant, er der ikke Andet for, end at slukke Ilden under Rjeblen. I en stor Fabrik kan der være et tilstrækkeligt Antal attesterede Menneker, men det vil vist ikke være Tilfældet, hvor man bruger Dampmaskiner enkeltvis. Et andet Punkt er, at, naar Eilsynet gjør Udsættelse paa en Rjedel, maa den ikke benyttes, inden Politimesteren har givet Samtykke dertil, og som det ganske rigtig er bemærket, han vil i Reglen først give det, efterat Synet paany har været der. Det er ikke udtrykt saaledes, at det kun gjælder de Udsættelser af Synsmændene, der vedrøre saadanne Mangler, som udsætte for øieblikkelig Fare; men der staar ganske simpelt, at, naar Synsmændene have gjort Udsættelse paa Rjeblen, maa den ikke bruges. Det forekommer mig virkelig at være noget strengt, at, naar Synet midt under en Arbeidskampagne gjør en Udsættelse, skal den Paagjældende være nødt til at lade hele Historien blive staaende, indtil han har faaet Manglen afhjulpet, uden Hensyn til, om den er af saadan Betydning, at man er udsat for umiddelbar Sprængning af Rjeblen eller ikke. Han skal strax have den sat i Stand og derefter bede Politimesteren om Samtykke til, at den atter maa bruges, og han skal da, naar Politimesteren forlanger det, høre de Udgifter, der ere forbundne med en ny Synsforening, for at godtgjøre, at Manglerne ere afhjulpne. — Det er kun ganske enkelte Punkter, jeg her har fremdraget. Det har